

## Un cas molt \_ \_ \_ rany

de Josep M. Diéguez

### Sinopsi:

Un home arriba al teatre disposat a contar un conte quan li diuen que de contes, res de res. És a partir de llavors que ha d'improvisar una representació teatral amb l'ajuda del públic i d'algun personatge més que de cop es troba enfilat dalt de l'escenari. A partir de llavors el teatre es converteix en una platja ideal per passar-hi un dia en família. Però damunt dels escenaris hi passen històries i aquesta és ben estranya. Què diríeu si en aquella platja s'hi troba el remei per esborrar del cervell les paraules lletges?

**Personatges:** Narrador, Germana gran, Germana petita, Pare

S'alça el teló. L'escenari està del tot despullat, sense cap element escenogràfic ni cortines que n'amaguin les parets. Passats uns instants, i des d'un dels laterals, apareix la figura del NARRADOR. Passeja tranquil·lament, amb les mans a la butxaca. De sobte, s'atura i es gira a observar el públic –majoritàriament infantil, se suposa– que ocupa el pati de butaques. Se'ls mira amb detenció. S'apropa a la corbata i torna a fer-se enrere. No sembla massa convençut. Finalment, es dirigeix de nou al lateral per on ha entrat i parla, des d'allí, amb uns interlocutors invisibles que imaginem fora de la visió del públic.

NARRADOR: Ei, són aquests?... Segur?... No sembla que tinguin massa ganes d'escoltar històries... Com?... Que han pagat entrada?... I què voleu dir, amb això? Ja... que els he d'entretenir... I si no els agrada?... Que sí que els agradarà?... I com ho sabeu, vosaltres?... Ja... que no ho sabeu, però ho suposeu... Està bé, està bé!... Ara començo... Però que consti que si no els agrada me'n vaig, eh... Com?... Que no me'n puc anar?... I per què no?... Ah, ja... perquè jo cobro... D'acord, no cal que ens posem així... Els explicaré qualsevol cosa, i tots contents... Què?... Ara resulta que no els puc explicar el que vulgui?... Sí, ja sé com havíem quedat, però és que... Que no ho veieu, la cara que fan?... Sí, estan avorrits abans de començar... Que què?... Que vingui?... Ara?... Però no em dieu que?... Està bé, ja vinc... *(Desapareix pel lateral. Passa una estona. Torna tot escorregut)* No n'hi ha per tant, caram... ! Jo només havia dit... *(Es gira cap al lateral, com si encara li diguessin alguna cosa més)* Que sí, home, que sí... ! Ja hi vaig... *(S'apropa fins a corbata, observant el públic)* Bé, i ara què faig, jo, amb vosaltres? Segur que heu vingut voluntàriament? Ja podeu parlar, ja, que no em menjo ningú... Així, què? Heu vingut fins aquí perquè heu volgut o us hi han obligat? *(Davant la resposta previsiblement positiva de la canalla)* I voldreu que us expliqui alguna cosa, no? *(Espera i escolta novament una resposta positiva)* Doncs mira que bé... *(Passeja, no sap ben bé què fer. Mira el públic de reüll. Per fi, s'atura)* En fi, què hi farem! Som-hi... *(Nou silenci)* I com començo, jo, ara? *(Pausa. Rumia)* Ja està, ja ho tinc! Imagineu-vos que això no és un teatre. Imagineu-vos que és... què podria ser? A vosaltres què us sembla? En què podríem convertir això? A veure... a qui se li acut alguna cosa?

*Aquesta interpel·lació directa a l'opinió del públic generarà respostes diverses, i el NARRADOR ha d'estar amatent a tot el que s'esdevingui, insistint si hi ha poca intervenció infantil o frenant-la si és excessiva. En un moment determinat, i suposant que, tal i com podem esperar, la idea d'una platja no hagi aparegut –si ho fes, només caldria recollir-la–.*

NARRADOR: I una platja? Què us sembla si hi féssim una platja, aquí? Creieu que pot ser? Com la faríeu, vosaltres, una platja en un teatre? (*Nou joc amb la canalla. Cal que el NARRADOR els ajudi a posar-se d'acord sobre quins poden ser els elements amb els quals bastir la platja. No cal dir que aquests elements hauran de coincidir amb els que la companyia tingui previstos per l'escenografia. Un cop concretat el tema, el NARRADOR, mostrarà la intenció de posar-se a la feina*) Així, què? Ho provem? (*Pausa*) Espereu, espereu, ara que hi penso... Com us agrada més, la platja? Amb gent o sense? (*Nou joc de respostes, digui el que digui el públic, aquesta en serà la continuació*) És que... sabeu què passa? Tinc una història que comença en una platja com aquesta, però hi ha un problema: hi surt gent, a la meva història! I aquí no hi ha ningú, només jo. (*Torna a observar detingudament el públic*) És a dir que... necessitaré col·laboració. Una nena, per començar. A veure... que hi ha una voluntària per aquí baix?

*En aquest punt és de preveure que hi hagi bastant enrenou, però la "voluntària" ha de ser necessàriament una actriu de la companyia, que espera el seu torn asseguda entre el públic. Per tant, es pot allargar el joc tant com es vulgui, però al final serà l'actriu qui s'haurà enfilat a l'escenari. Després, el NARRADOR seguirà fent la seva feina.*

NARRADOR: Molt bé, ja teniu algú per començar a omplir la platja. Però a la meva història hi surt més gent... Necessito una altra nena, però més petita.

*Tot just recomençar el joc d'elecció de la nova actriu, la nena triada en primer lloc, a qui anomenarem GERMANA GRAN, intervé per cridar l'atenció del NARRADOR.*

GERMANA GRAN: Escolti... Escolti...

*El NARRADOR segueix la seva conversa amb el públic, sense adonar-se que la nena vol parlar amb ell. Aquesta, finalment, es veu obligada a engegar-li, de ben a la vora, un crit que el sobresaltarà.*